

at faa en Afgift, som nogenlunde svarer til Normalindtægten; thi da vil der, som nævnt af den ærede foregaaende Taler, ikke kunne blive Tale om Tilbagebetaling; naar Garnisonen eventuelt bliver fraflyttet en By. Naar der derimod er sket en Kapitalindbetaling, og man saa i en nærmere Fremtid flytter Garnisonen, kunde man sige, at man har gjort vedkommende nogen Uret. — Naar den ærede foregaaende Taler sagde, at her fortsætter Værdistigningsafgiften, selv om der ikke længere fremkommer Værdistigning, kan det ikke være rigtigt; for Værdistigningen kan ikke fastsættes, saafremt der ingen findes. Det kan ikke være rigtigt, det er en meget forkert Opfattelse; Værdistigningen fastsættes her og indbetales i nogle Aar, og det er den Værdistigning, som er fastsat, der indbetales; naar der ingen Værdistigning er, kunne de takserer, saa længe de ville, saa finde de intet; det hører ganske vist ogsaa op, naar Garnisonen fraflyttes. Eller maaske jeg forstod den ærede Taler lidt forkert; det er der Mulighed for; men saadan forstod jeg ham i alt Fald.

Jeg vil derfor gerne anbefale Lovforslaget, men jeg vil anbefale, at vi søge at komme noget nærmere hen til Jernbaneskylden, saa at der bliver et bestemt Tidspunkt, da Vurderingen skal sættes, og et længere Aaremaal til at udbetale det Beløb, som Staten skal indvinde derved. Jeg tror, det er en retfærdigere og en sundere Maade, og jeg antager ogsaa, at vi paa denne Maade lettere kunne samle et Flertal om Forslaget. Med disse faa Bemærkninger vil jeg anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie og til hurtig Behandling; det vil formodentlig nok komme i Udvalg.

Rottbøll: Da største Delen af Højre og Venstre gennemførte Jernbaneskylden, tog det Flertal i Udvalget, der gennemførte Loven, en Reservation overfor Muligheden af, at den skulde danne et Præcedens for kommende Love af lignende Art. Mine ærede Meningsfæller og jeg sammen med to Medlemmer af Højre hørte til et Mindretal, der tog saa kraftigt, som vi formaaede, Afstand fra de Principper, som vare gjorte gældende i det nævnte Lovforslag; og vi frygtede for og udtalte det ogsaa, at netop dette Lovforslag om Jernbaneskyld skulde blive Præcedens for kommende Lovgivning af samme Art. Nu kan det ikke nytte, at den ærede første Taler, det ærede 1ste Medlem for 2den Valgkreds (Bramsen), siger, at dette Lovforslag har ikke noget med Jernbaneskyld at gøre. Jo, det er Konse-

kvenserne, der nu melde sig; vi have begyndt, det er et Skraaplan, vi ere komne ind paa, og det er Jernbaneskylden, som har affødt dette. Man kan nok saa meget sige, at de i mangt og meget afvige fra hinanden — det gøre de ogsaa, og jeg skal indrømme den ærede første Taler, at det forekommer ogsaa mig, at der er dog bedre Mening i Jernbaneskylden, end der er i dette —, men at dette Lovforslag er en Frugt af det Samarbejde, som den Gang fandt Sted mellem Højre og Venstre, og som ogsaa satte sin Frugt i Retsreformen, nærer jeg ingen Tvivl om. Det Mindretal, hvortil jeg hørte, tog Afstand fra hele Forslaget om Jernbaneskyld, fordi vi vare paa det rene med, at den Vurdering, som skulde finde Sted der, og hvorved man altsaa skulde udfinde, hvor meget en Ejendom steg i Værdi paa Grund af en Jernbanes Anlæg, var en umulig Opgave. Den tilsvarende Opgave er i og for sig ogsaa umulig efter dette Lovforslag; det er umuligt at udfinde — ja, jeg ved nok, at det her er Grunden, der skal vurderes, her er det ikke selve Ejendommen, men jeg antager, det bliver forandret —, hvor meget af Værdistigningen der skyldes Garnisonen, og hvor meget der skyldes alle mulige andre Omstændigheder. Der er Konjunkturstigningen, som det ærede Medlem ogsaa nævnede, hvad jeg ganske giver ham Ret i, som maa undtages, der er Mandens Dygtighed, og der er mange andre Forhold, f. Eks. kommunale Anlæg, som kunne bidrage til, at disse Ejendomme stige i Værdi. Og hvor i al Verden vil man finde ud af, hvilken Skyld Garnisonen har i en saadan Værdistigning af Ejendommen? — Vi gjorde ogsaa gældende ved Jernbaneskyldlovsforslaget i og for sig, at naar man vilde gennemføre det, saa maatte Konsekvensen blive, at naar Samfundet vilde have en Part af de Goder, som det gav til enkelte Medlemmer, saa maatte det ogsaa give Erstatning til de Folk, som det bragte Tab. De fleste Steder bringer et Jernbaneanlæg ganske vist Gavn, men der er ikke faa Steder, hvor det modsatte er Tilfældet. Jeg har fra en By som Aalborg set Eksempler paa noget saadant. Man flyttede der en Jernbanestation omtrent fra den ene Ende af Byen til den anden, hvor altsaa en Gade, som gaar gennem Byen, tabte, lad os sige, 25—30 pCt. af Ejendommenes Værdi. Ejerne af disse Ejendomme giver man ikke Erstatning, men i de Gader, som ligge i Nærheden af den flyttede Station, vilde man have krævet Erstatning efter Jernbaneskyldforslaget — det var tidligere, inden Jernbaneskyldforslaget kom frem, at denne Stationsflytning fandt Sted —, man